

Magyar bánat

BARTAL KLÁRI verse

IVASKOVICS JÓZSEF zenéje

Giusto

Am

E7

F^o

A Tát - ra csú-csán ol-vad már a jég És vé-le ü-zen a bús Fel - vi -
Ne - kem zo-kog - ja bá-na - tát a szél, Or-szág há - zá-ban a - kár mit me-
Nagy-maj-tény, A-rad kí-nek nem sa - jog, Egy nép ke-ser-vén az csak vi - gyo-

Am

Am

E7

dék. A-pám ha - zá - ja köny - nyek - ről su - sog hogy
sél, Szó - no-kol hév - vel te - li zseb u - ra. Ki
rog. Ne-ki Te sem - mi, "át - kos múlt" ma - radsz S

F^o

Am

C

G

sok volt már a rú - gás és szi - tok. Kín-cses Er-dély-nek fe-lém sir szá - va,
es - dek - lés - re nem haj-lott so - ha, Kí-nek is - te-ne nem volt: csak a pénz,
ész-re sem veszi: nem úr, bá-bu csak. S min-degy, a pa-rancs hon-nan is e - red

Dm

E7

A7

Bá - nát ke - ser-ve: a - nyám só - ha - ja S a Szé-kely - föl-dön a ke-mény pa-
Hogy is ért - het - né egy nép é - le - tét? Kí-nek e tér-ség nem az ott - ho-
Ke-let - s Nyu-gat-ra egy - for - mán li - heg. Egy nép rab-ság-ban. De a szol - ga

Dm

C

1. E7

2. E7

rancs: Nem le - hetsz ma - gyar! - majd csak be - le - halsz. Szent
na, Vi-lág - pol - gár - ként csöp-pent csak o - da,
ő. I - ga - zunk dönt - se el majd a jö -

C

G

F

C

sír - ja - in-kon kí - vi-gan ta - pos S ü - gyes-nek tart - ja azt, kí csak lo - pott, A
hor-doz - zuk-bir-ja még a nép, Szám - úz - né A - dyt, A - rany é - ne - két. Kí

C

G

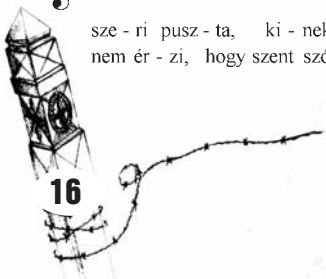
F

E7

3

sze - ri pus - ta, kí - nek csak "du - ma", Mint Csik-som-lyón a sí-ró Má - ri - a, Út - szé - li
nem ér - zi, hogy szent szó az "a - nya" /Egy van csak szen-tebb-és ez a "ha - za"/, Nem ü - zen

Am E7 G

Krisz - tust ki nem sü - ve - gel, Ki fér - fi - ú - ként más fér - fit ö -
 an - nak sem - mit ez a táj, Nem ér - ti so - ha, ne - künk hogy mi

D Dm Am

lel, Ki - nek ko - ro - nánk fej - fe - dő csu - pán, Ke - resz - tünk
 fáj. S ki dí - csó múlt - tat oly bő - szen ta - gad, Kö - zöt - tünk

1 E7 G 2 E7 Am

rö - hej s ar - ra jó ta - lán, Hogy mi él csak - de nem ma - gyar az. vő!

Fine

A Tátra csúcsán olvad már a jég
 És véle üzen a bús Felvidék.
 Apám hazája könnyekről susog
 S hogy sok volt már a rúgás és szitok.

Kincses Erdélynek felém sír szava,
 Bánát keserve: anyám sóhaja
 S a Székelyföldön a kemény parancs:
 Nem lehetsz magyar!- majd csak belehalsz.

Nekem zokogja bánatát a szél,
 Ország házában akár mit mesél,
 Szónokol hévvel teli zseb ura.
 Ki esdeklésre nem hajlott soha,

Kinek istene nem volt: csak a pénz,
 Hogy is érhetné egy nép életét?
 Kinek e térség nem az otthona,
 Világpolgárként csöppent csak oda,

Szent sírjainkon ki vígan tapos
 S ügyesnek tartja azt, ki csak lopott,
 A szeri pusztá, kinek csak "duma",
 Mint Csíksomlyón a síró Mária,

Útszéli Krisztust ki nem süvegel,
 Ki férfiúként más férfit ölel,
 Kinek koronánk fejedő csupán,
 Keresztünk röhej s arra jó talán,

Hogy mi hordozzuk – birja még a nép –,
 Számúzná Adyt, Arany énekét.
 Ki nem érzi, hogy szent szó az "anya"
 /Egy van csak szentebb – és ez a "haza"/,

Nem üzen annak semmit ez a táj,
 Nem érti soha, nekünk hogy mi fáj.
 S ki dicső múltat oly bőszén tagad,
 Közöttünk él csak – de nem magyar az.

Nagymajtény, Arad kinek nem sajog,
 Egy nép keservén az csak vigyorog.
 Neki Te semmi, "átkos múlt" maradsz
 S észre sem veszi: nem úr, bábu csak.

S mindegy, a parancs honnan is ered,
 Kelet- s Nyugatra egyformán liheg.
 Egy nép rabságban. De a szolgáló ő.
 Igazunk döntse el majd a jövő!

